

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9519 van 4 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 januari 2008 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 17 januari 2008 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op dezelfde dag aan verzoeker betekend en is gemotiveerd als volgt:

"(...)

*artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de **betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum***

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Verzoeker vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing "*nietig te verklaren of te hervormen*".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om over te gaan tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het de hervorming van de bestreden beslissing door de Raad tot doel heeft.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt en dat verweerder niet aantoonbaar op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep.

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.1.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt daar enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldt over de verklaring van zijn gezinssamenstelling en anderzijds de lezing van de bestreden beslissing hem niet het genoemde inzicht biedt om te oordelen of het zinvol is de beslissing aan te vechten met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen.

Er dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en met name niet in het bezit is van een geldig visum. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de relevante wetsbepaling. De formele motiveringsplicht heeft voorts niet tot gevolg dat alle niet gefundeerde beweringen van een vreemdeling dienen te worden besproken. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.1.2. Verzoeker betoogt verder dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem en zijn vriendin verhindert om samen in België als gezin te leven een duidelijke schending is van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden omdat, gelet op zijn duurzame verhouding van meer dan vier jaar met een Europese burger en het feit dat zij samen drie kinderen hebben, zijn recht op eerbiediging van zijn privé-leven zwaarder weegt dan de naleving van de formaliteiten van onder meer artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker weliswaar tijdens een vreemdelingencontrole werd aangetroffen samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit, doch dat op dat ogenblik enkel kon worden vastgesteld dat verzoeker geen huwelijksakte kon voorleggen en

dat hij niet kon aantonen de vader te zijn van de kinderen van de Nederlandse vrouw. Ook uit de door verzoeker in het kader van huidige procedure neergelegde documenten blijkt geenszins de samenwoning van verzoeker met de Nederlandse vrouw of zijn vaderschap van de kinderen van deze Nederlandse vrouw. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische staat dient te worden beschermd. Er kan derhalve evenmin worden ingezien op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Zelf indien er al enig gezinsleven zou zijn toont verzoeker trouwens niet aan waarom zijn privé-belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan de belangen - zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten - die beschermd worden door de Vreemdelingenwet. Er dient, in dit verband, gewezen te worden op het feit dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zich op geen enkel ogenblik heeft gericht tot de bevoegde Belgische autoriteiten teneinde zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, doch er blijkbaar voor opteerde op illegale wijze in België te verblijven. Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft en dus een door artikel 75 van de Vreemdelingenwet strafbaar gesteld misdrijf pleegt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zonder artikel 8 van het EVRM te miskennen.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoire nog aanvoert dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker overgemaakte attest van inontvangstname van de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat deze aanvraag werd ingediend op 31 januari 2008, en dus dateert van na de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kon bij de afgifte van het bestreden bevel derhalve geen rekening houden met de in het kader van deze aanvraag aangehaalde elementen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel kan bijgevolg niet vastgesteld worden.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.